

Terug naar af

Poging 1

Ik las over het bijna-ongeluk in de krant. Het was een klein verhaal onderaan pagina 9 over een trein waarvan de remmen het niet deden terwijl de trein met hoge snelheid op een scherpe bocht afstevende. De machinist had dankzij jaren aan ervaring honderden passagiers gered door kalm te blijven en de software van de trein te herstarten. 'Ik had bijna niet eens op de trein gezeten,' vertelde hij in een interview. 'Als mijn vrouw me niet een week eerder een racefiets kado had gedaan was ik niet op tijd op mijn werk geweest.'

Daar was mijn kans. Ik haalde mijn tijdvervormer uit de kluis en duwde op de knop. De wereld om me heen spoelde terug naar een paar dagen eerder.

Poging 2

Ik verspreidde de spijkers over de helft van de weg en verzekerde mezelf ervan dat de meesten met de punt omhoog stonden. Vervolgens probeerde ik ze te camoufleren met takjes die ik in de buurt had verzameld. Toen sprong ik in mijn auto en reed ik zes uur naar de plek waar de trein zou ontsporen.

Ik kwam precies op tijd aan: ik kon de trein al zien aankomen. Zoals verwacht ging de trein veel te hard voor de bocht waar hij op af stevende en ik bereidde mezelf al geestelijk voor op de klap die zou komen. Maar op het laatste moment remde de trein af en haalde hij de bocht.

De volgende dag las ik in de krant dat de machinist op weg naar zijn werk ternauwernood een stel spijkers én de aanstormende auto had weten te ontwijken. *Ternauwernood*. Dus er was nog een kans.

Poging 3

Nadat ik de spijkers op hun plek had gelegd wachtte ik op een gepaste afstand, zodat ik niet onbedoeld bij passerende getuigen op zou vallen. Op de terugweg zag ik de machinist van ver af aankomen. Hij naderde de plek waar de spijkers lagen en ik moest mijn auto versnellen om op het juiste moment op de juiste plek te zijn.

Op het laatste moment werd de machinist zich bewust van de spijkers en in paniek stuurde hij zijn fiets de andere kant van de weg op. Hij knalde met een misselijkmakende klap tegen mijn voorruit en ik denk dat de bloedspetters over mijn hele auto zaten. Ik trapte op de rem en hij klapte tegen het asfalt.

Ik verspilde geen tijd met kijken hoe hij er aan toe was, maar draaide de auto om en reed meteen naar huis. Ik kon niet het risico nemen om mijn met bloed besmeurde auto in de buurt van de spoorweg te parkeren, dus ik sprong thuis in een andere auto die ik speciaal voor de gelegenheid gekocht had en haastte me naar de plek des onheils.

De trein kwam aan met een te hoge snelheid en, zoals verwacht, ontspoorde hij. Met een harde knal kwam hij zo'n honderd meter verder tot stilstand tegen een heuvel. Bijna meteen sloegen de vlammen uit de voorkant van de trein en ik besloot snel me te concentreren op de laatste wagons: daar was de minste schade en daar had ik de grootste kans om overlevenden te vinden.

Ik brak het glas van één van de ramen van de trein weg en kroop door het gat naar binnen. In een oogwenk maakte ik een analyse van de situatie: er waren twee nogal forse zakenlui, een gespierde man die er uit zag als een Russische gangster, een beeldschone jonge vrouw, een jongen van rond de 16 met meer puistjes dan ik kon tellen, een oude vrouw en een moeder die haar kind stevig vast hield. Door alle roetvegen kon ik niet zien of het een jongen of een meisje was.

Bepalen wie je moest redden was altijd moeilijk, zeker als je wist dat mensen anders zouden overlijden. Maar als ik geen keuze zou maken, zou niemand het halen. Elke trauma-arts zou je hetzelfde vertellen. Ik koos ervoor de mooie,

jonge vrouw het eerst te redden en dan de moeder met kind. Als ik nog tijd over had zou ik de bejaarde vrouw nog redden. Vrouwen in het algemeen zijn beter voor de media-aandacht.

Maar net toen ik de handen uit de mouwen wilde steken, kwam een deel van het plafond los en knalde tegen mijn hoofd. Het laatste dat ik me herinner is dat ik me afvroeg of al dat bloed echt van mij was.

Ik werd een week later wakker in het ziekenhuis. Mijn rechterarm was verlamd en mijn rechterbeen bleek geamputeerd te zijn, net onder mijn knie. Met wat moeite lukte het me de alarm-knop in te drukken en een verpleegster kwam aanrennen om te kijken wat er aan de hand was. Ik vroeg haar waar al mijn spullen waren en ze antwoordde: 'Maar meneer, u hoeft zich daar geen zorgen over te maken: ga gewoon liggen en rust zoveel u kunt.'

In een vloeiende beweging wikkelde ik het koord van de alarmknop om haar nek en trok het zo strak aan dat ze nauwelijks kon fluisteren: 'A, igt in de a.' Ze wees naar een kast in de hoek van de kamer terwijl ze het zei. Tevreden liet ik haar los en ze rende weg. Waarschijnlijk zou ze linea recta de bewaking alarmeren, maar het kon me niets meer schelen. Met behulp van krukken die naast mijn bed stonden, haastte ik me naar de kast. Ik trok een la open en daar was het: mijn tijdvervormer. Ik pakte hem uit de la, drukte snel op de knop.

Poging 7

Ik nam de vrouw in mijn armen en droeg haar naar het raam. Aan de andere kant stonden gelukkig mensen klaar om haar van me over te nemen. Ik ging snel terug maar de vlammen verspreidden zich zo snel dat ik waarschijnlijk alleen nog tijd zou hebben om de moeder met kind te redden. De moeder wilde haar kind niet loslaten, dus ik wierp mijn jas om hen allebei heen, hoewel het katoen niet veel bescherming zou bieden tegen de hitte. Ik duwde hen naar het raam en mijn uitgeputte armen waren blij toen de vrouw nog genoeg kracht bleek te

hebben om op eigen kracht uit de trein te klimmen. Ik wilde nog een keer terug gaan om de oude vrouw te redden, echt waar, maar het was te gevaarlijk geworden en het lukte me nog maar net mezelf in veiligheid te brengen. De moeder, haar kind en ik strompelden weg bij de trein tot we op een veilige afstand stonden. Toen we omkeken bleek de wagon waar we net uitkwamen geheel in vlammen gehuld was. We moesten aanhoren hoe degenen die achter waren gebleven het uitschreeuwden van de pijn, totdat het vuur hen uit hun lijden verlostte.

Tegen die tijd kwamen er ambulances aan en we werden allemaal naar het ziekenhuis gebracht, waar we grondig nagekeken werden. Toen we de volgende ochtend ontslagen werden uit het ziekenhuis stond de pers al klaar. We moesten ons een weg door de zee van camera's en microfoons banen om bij een taxi te komen.

De dagen daarop waren erg vermoeiend. Begrijp me niet verkeerd: ik had er geen moment van willen missen, maar ik weet nu hoe je wordt geleefd als je bekend bent: wakker worden met een vol antwoordapparaat, huwelijksaanzoeken van wildvreemde vrouwen (en een paar mannen), het zien van mijn kop op de cover van bekende tijdschriften. Al die aandacht was vleiend, maar ik was er niet op voorbereid.

Toen de aandacht wat was afgenomen werd ik op een dag wakker gemaakt door gebons op mijn voordeur. Ik was nog steeds op mijn hoede voor ongewenste aandacht dus ik deed mijn deur voorzichtig open. Op mijn oprit stond een aantal politieagenten. Eén van hen noemde me bij mijn naam.

'Ja?' zei ik nietsvermoedend. Onmiddellijk stormden ze naar binnen en duwden me tegen de muur. 'Meneer, u bent gearresteerd!'

'Waarom?', protesteerde ik.

'Moord,' siste een van hen en ze wees me op mijn rechten. 'Dacht u nou echt dat u een fiets van de weg kon rijden zonder verfsporen achter te laten?'

Ze namen me mee naar een politiebureau in de dichtsbijzijnde stad, waar ze me naar een ruimte brachten die ik van tv herkende als een ondervragingsruimte. Ze lieten me uren wachten, maar uiteindelijk kwam er een agent binnen. 'Jullie moeten me laten gaan,' smeekte ik. 'Ik ben onschuldig!'

'Dat zeggen ze allemaal,' antwoordde de agent.

'Maar ik kan het bewijzen! Ik heb alleen mijn smartwatch nodig.'

De tijdvervormer was zo ontworpen dat hij op een smartwatch leek, ik neem aan voor situaties zoals deze. De agent stond op en twijfelde zichtbaar aan wat hij zou doen, dus ik voegde toe: 'O, kom op, het is gewoon een smartwatch. Als je wilt mag je het controleren op verborgen wurgkoordjes. Wat kan mij het schelen: ik ben geen James Bond.'

Hij kwam een minuut later terug met de tijdvervormer. Hij gaf hem aarzelend aan mij en zodra ik kon drukte ik op de knop.

Poging 19

Ik geef het op. Het lukt me niet alles kloppend te krijgen. Laat iemand anders de held uithangen. Als het goed is vind je bij deze brief instructies waar ik de tijdvervormer heb begraven. Ik raad je met klem aan hem daar te laten liggen en verder te gaan met je leven, maar als je hem toch op wilt graven: je bent gewaarschuwd!